

1 Tribunalul a fost sesizat cu soluționarea unei cereri formulate de un salariat de anulare a deciziei de încetare a contractului individual de muncă.

În raport de jurisprudența Î.C.C.J. cu privire la interpretarea dispozițiilor art. 56 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, instanța va reține că aceste dispoziții sunt aplicabile:

- A. în orice situație în care salariatul a fost condamnat prin hotărâre judecătorească la o pedeapsă privativă de libertate, indiferent de modalitatea de executare a acesteia;
- B. numai în situația în care condamnatul execută efectiv pedeapsa în penitenciar, fiind în imposibilitate fizică de a se prezenta la locul de muncă;
- C. și în situația în care condamnatul nu execută efectiv pedeapsa în penitenciar.

Răspuns: B

2 Prin cererea înregistrată, reclamanta S.C.A. a solicitat obligarea pârâtului angajat în meseria de stivuatorist, în temeiul răspunderii patrimonial - contractuale, la plata despăgubirilor în cuantum de 10000 lei constând în reparațiile unei remorci deteriorate în timpul efectuării operațiunii de manevrare a stivuatorului (atribuție prevăzută în fișa postului).

În declarația dată cu ocazia stabilirii și evaluării pagubei, pârâtul a recunoscut că a efectuat manevra defectuoasă ce a condus la avariarea remorcii pe care o descărca cu stivuatorul, dar arată că nu poate fi obligat la plata acestor despăgubiri, în lipsa cercetării disciplinare obligatorii pentru a se stabili vinovația sa. Instanța:

- A. va respinge acțiunea. Va reține întrunirea condițiilor care atrag răspunderea patrimonial-contractuală a salariatului, dar va considera că nu se impune obligarea pârâtului la repararea prejudiciului cauzat angajatorului în lipsa unei cercetări disciplinare obligatorii și în cazul angajării răspunderii patrimonial-contractuale a salariatului;
- B. va admite acțiunea. Va reține că lipsa unei cercetări disciplinare nu prezintă nicio relevanță, aceasta deoarece răspunderea patrimonială a salariatului nu este condiționată de aplicarea unei sancțiuni disciplinare în legătură cu fapta generatoare de prejudicii, fiind necesară doar îndeplinirea condițiilor referitoare la răspunderea patrimonial-contractuală a angajatului, condiții îndeplinite în cauză;
- C. va respinge acțiunea. Va constata că nu este îndeplinită condiția existenței unei fapte ilicite a pârâtului, în legătură cu munca și cu atribuțiile pe care le avea de îndeplinit pentru a fi angajată răspunderea delictuală a angajatului.

Răspuns: B

3 Prin cererea înregistrată în luna iunie 2018, contestatorul G.O. a solicitat direct în instanță ca la calculul pensiei efectuat potrivit deciziei Casei Teritoriale de Pensii emise în ianuarie 2017, să fie avute în vedere și drepturile cuprinse în adeverința nr. 595/2017, pe care casa de pensii a refuzat să o aibă în vedere. Arată că nu a atacat la Comisia Centrală de Contestații decizia emisă de Casa Teritorială de Pensii.

Instanța:

- A. va admite cererea. Neîndeplinirea procedurii administrative prealabile nu poate avea ca efect rămânerea definitivă a deciziei Casei de pensii deoarece aceasta ar echivala cu o îngrădire a accesului la instanță. Deși procedura administrativă prealabilă este obligatorie, ea nu are caracter jurisdicțional conform alin. 149 alin. (2) din Legea 263/2010;
- B. va respinge ca prematură cererea, îndrumând reclamantul să se adreseze mai întâi Comisiei Centrale de Contestații. Cum procedura administrativă prealabilă reglementată de art. 149 alin.(1) din Legea 263/2010 este obligatorie, reclamantul trebuie să conteste mai întâi decizia Casei de pensii, și dacă va fi nemulțumit de soluția primită, se va putea adresa instanței la orice moment;
- C. va respinge cererea. Legiuitorul a prevăzut în materia jurisdicției asigurărilor sociale o procedură obligatorie, cu caracter imperativ, persoana nemulțumită de decizia emisă de casa de pensii având posibilitatea de a o contesta la Comisia Centrală de Contestații în termenul prevăzut de art. 149 alin.(1) din Legea 263/2010, ulterior hotărârea comisiei putând fi contestată la instanța de judecată în termenul legal.

Răspuns: C

4 Prin cererea înregistrată pe rolul instanței, petentul Sindicatul Funcționarilor Publici din S.R. a solicitat să se constate că îndeplinește condițiile de reprezentativitate. În motivarea cererii, petentul a arătat că sindicatul are în prezent un număr de 178 de membri, iar numărul total al angajaților din societatea S. R. este de 348. În drept, invocă dispozițiilor art. 51 și 52 din Legea dialogului social nr. 62/2011. Instanța:

- A. va admite cererea. Potrivit dispozițiilor incidente din Legea nr. 62/2011, sunt reprezentative la nivel de unitate organizațiile sindicale în cadrul cărora numărul de membri ai sindicatului reprezintă cel puțin jumătate plus unu din numărul angajaților unității, în speță proporția fiind mai mare decât cea prevăzută de lege;
- B. va respinge cererea. Raportul este de trei pătrimi din numărul angajaților și acesta trebuie să se facă la numărul total de angajați din cadrul S.R. Chiar dacă sindicatul reprezintă exclusiv interesele funcționarilor publici ce își desfășoară activitatea în cadrul societății, constatarea reprezentativității sale vizează și alte categorii de personal ce activează în cadrul aceleiași unități;
- C. va respinge cererea. Potrivit dispozițiilor legale, sunt reprezentative la nivel de unitate organizațiile sindicale în cadrul cărora numărul de membri ai sindicatului reprezintă cel puțin două treimi plus unu din numărul tuturor angajaților unității.

Răspuns: A

5 Prin hotărâre, Judecătoria P. a respins cererea de acordare a personalității juridice sindicatului S și de înscriere a acestuia în registrul special al sindicatelor. La luarea hotărârii instanța a avut în vedere că, dintre cei 15 membri fondatori, 2 salariați se aflau în perioada de probă, astfel încât numărul minim necesar de membri impus de prevederile legii nu este întrunit. Împotriva hotărârii pronunțate de judecătoria a promovat în termen legal apel împuternicitul special al membrilor fondatori. Cu privire la numărul minim de membri necesar constituirii sindicatului s-a susținut că instanța de fond a interpretat greșit prevederile legale, aceasta neținând cont că a existat acordul de voință a 15 angajați din aceeași unitate, acord depus la dosar. Tribunalul:

- A. va respinge apelul ca neîntemeiat;
- B. va admite apelul, va anula sentința apelată cu consecința trimiterii cauzei la rejudecare astfel încât judecătoria să verifice situația reală a membrilor fondatori;
- C. va admite apelul, va schimba în tot sentința apelată cu consecința admiterii cererii de acordare a personalității juridice sindicatului S.

Răspuns: C

6 Instanța a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin.(1) și (3) din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii. Identificați soluția Curții Constituționale:

- A. a admis excepția de neconstituționalitate cu motivarea că se încalcă dispozițiile art.16 alin.(1) și art.41 alin.(2) din Constituție, respectiv egalitatea în drepturi a celor două categorii de salariați în discuție și dreptul la muncă;
- B. a respins excepția de neconstituționalitate, constatând că dispozițiile art. 31 alin.(1) și (3) din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii sunt constituționale în raport de criticile formulate;
- C. a admis excepția invocată cu motivarea că dispozițiile criticate au caracter discriminatoriu, cele două categorii de persoane comparate aflându-se în aceeași situație.

Răspuns: B

7 Instanța a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 alin. (1) lit. c teza a II a prima ipoteză din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii. Identificați soluția Curții Constituționale.

- A. a admis excepția invocată, cu motivarea că restrângerea exercițiului dreptului la muncă rezultată ca efect al acestor dispoziții reprezintă o măsură disproporționată în raport cu rațiunile avute în vedere de legiuitor și creează un dezechilibru sub aspectul protecției acordate celor două părți ale raportului de muncă;
- B. a respins excepția invocată ca inadmisibilă, instanța de contencios constituțional pronunțându-se anterior în sensul admiterii ei, dată fiind evidenta discriminare a beneficiarilor pensiei de invaliditate de gradul III vizați de textul de lege în discuție, persoane care dispun de șanse reduse de integrare pe piața muncii;
- C. a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 56 alin.(1) lit. c teza a II a din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii, acestea nefiind discriminatorii și neaducând atingere dreptului la muncă. Declararea ca neconstituțional a textului vizat ar avea ca efect direct forțarea angajatorului de a îl menține în activitate pe pensionarul de invaliditate, prin efectul legii.

Răspuns: A

- 8 Tribunalul a fost sesizat cu soluționarea unei cereri în cadrul căreia se pune problema analizei efectelor clauzelor contractului colectiv de muncă încheiat la nivelul unei instituții publice finanțate integral din venituri proprii.**

În raport de jurisprudența Î.C.C.J. cu privire la interpretarea dispozițiilor art. 138 alin. (3) - (5) și art. 142 alin. (2) din Legea nr. 62/2011, nulitatea unei clauze a contractului colectiv de muncă negociate cu nerespectarea art. 138 alin. (1) - (3) din Legea nr. 62/2011 poate fi cerută:

- A. de către părțile interesate, doar pe cale de excepție, neputând fi invocată de către instanță, din oficiu, pe durata existenței contractului colectiv de muncă;
- B. de către părțile interesate, doar pe cale de acțiune, putând fi invocată doar după încetarea contractului colectiv de muncă;
- C. de către părțile interesate, fie pe cale de acțiune, fie pe cale de excepție, respectiv poate fi invocată de către instanță, din oficiu, pe durata existenței contractului colectiv de muncă.

Răspuns: C

- 9 Reclamantul S.V. formulează cerere de chemare în judecată împotriva pârâtei Casa de Pensii, (fiind îndeplinită și procedura prealabilă) arătând că perioada de 4 ani, cât a urmat cursurile de zi ale "Universite Catholique de Lyon", absolvite cu diplomă, nu a fost valorificată la stabilirea pensiei sale. Tribunalul:**

- A. va admite acțiunea. Perioada cât reclamantul a urmat cursurile de zi ale Universității din Lyon constituie o perioadă necontributivă, care se asimilează însă stagiului de cotizare ce trebuie avut în vedere la stabilirea pensiei potrivit dispozițiilor Legii 263/2010;
- B. va respinge acțiunea, deoarece numai perioada cursurilor de zi urmate la o universitate din România este asimilată, potrivit Legii 263/2010, stagiului de cotizare;
- C. va respinge acțiunea. Potrivit dispozițiilor Legii 263/2010, perioada cursurilor universitare nu este asimilată stagiului de cotizare.

Răspuns: A

- 10 Prin cererea înregistrată pe rolul instanței, reclamantul A.S. contestă decizia angajatorului de a fi schimbat din funcția de director economic în cea de contabil, decizie de modificare a contractului individual de muncă sub aspectul felului muncii și al salariului. Reclamantul susține că în mod nelegal intimatul a procedat la modificarea contractului individual de muncă, câtă vreme el a fost "trecut" definitiv din funcția de director economic, care este una de conducere, într-o funcție de execuție (contabil), prilej cu care i-a fost diminuat și cuantumul drepturilor salariale ce i se cuveneau. Se arată că nu a fost de acord cu această măsură și invocă prevederile art. 41 alin.(1) și (2) din Codul Muncii. Tribunalul:**

- A. va respinge contestația, cu motivarea că, potrivit art. 42 alin. (1) din Codul Muncii, "locul muncii poate fi modificat unilateral de către angajator prin delegarea sau detașarea salariatului într-un alt loc de muncă decât cel prevăzut în contractul individual de muncă", în cauză fiind vorba de o detașare;
- B. va respinge contestația, cu motivarea că angajatorul poate modifica locul și felul muncii, fără consimțământul salariatului oricând consideră necesar;
- C. va admite contestația, cu motivarea că modificarea contractului individual de muncă al reclamantului dispusă prin decizia contestată nu a avut consimțământul salariatului, iar "trecerea" pe funcția de contabil a fost o măsură definitivă.

Răspuns: C

- 11 Prin apelul înregistrat la data de 26.05.2018, pe rolul Curții de Apel București, apelantul-reclamant A., consumator, a solicitat, în contradictoriu cu intimata-pârâta B., bancă, admiterea apelului, schimbarea în tot a hotărârii primei instanțe și admiterea cererii de chemare în judecată, astfel cum a fost formulată, cu consecința admiterii cererii de constatare a caracterului abuziv și a nulității absolute a clauzei cuprinse în contractul de credit nr.564328/04.05.2008, prin care părțile au stipulat ca rambursarea împrumutului acordat consumatorului de către bancă să se facă în aceeași monedă în care a fost acordat creditul (franci elvețieni).

Pe lângă cererea de apel, apelantul-reclamant a formulat și cerere de sesizare a Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.1578 Codul civil din 1864, aplicate de către prima instanță în sentința pronunțată.

Expunându-și punctul de vedere cu privire la cererea de sesizare a Curții Constituționale, intimata-pârâta a arătat că excepția se referă la o dispoziție care nu mai este în vigoare, controlul de constituționalitate fiind, în acest caz, în competența instanței judecătorești.

Cu prilejul analizării cererii de sesizare a Curții Constituționale, observând jurisprudența acestuia în materie, instanța de apel constată că, în privința controlului de constituționalitate a dispozițiilor legale care nu mai sunt în vigoare:

- A. Curtea Constituțională nu are competență în nicio situație;
- B. Curtea Constituțională, Înalta Curte de Casație și Justiție și instanțele de drept comun au, în egală măsură, competența de a exercita controlul de constituționalitate al dispozițiilor legale abrogate;
- C. Curtea Constituțională este singura autoritate competentă în materia controlului de constituționalitate.

Răspuns: C

- 12 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la data de 1.02.2018, pe rolul Judecătoriei Pitești, reclamantul A. a chemat în judecată pe pârâta B., solicitând instanței ca, prin hotărârea ce va pronunța, să constate nulitatea absolută a contractului de vânzare autenticat sub nr.235/2017 la BNP X., încheiat între pârâta B., în calitate de vânzător, și cumpărătorul C.

La primul termen de judecată, instanța a încuviințat probatoriul solicitat în condițiile legii și a dispus amânarea judecării pentru a se emite adresă către BNP X. în vederea atașării tuturor înscrisurilor existente în dosarul notarial.

La al doilea termen de judecată, instanța a pus în discuția părților necesitatea introducerii în cauză a cumpărătorului C. Reclamantul A. a solicitat introducerea în cauză a lui C., iar pârâta B. s-a opus, motivat de faptul că a fost depășit termenul până la care este permisă modificarea cererii de chemare în judecată.

Instanța de judecată:

- A. va respinge cererea de chemare în judecată, întrucât era necesară chemarea în judecată a cumpărătorului C. și nu există acordul ambelor părți pentru introducerea acestuia în proces;
- B. va soluționa pe fond cererea de chemare în judecată, fără a-l introduce în cauză pe C., motivat de faptul că primul termen de judecată a fost depășit și nici nu există acordul pârâtului B. în acest sens;
- C. va dispune introducerea în cauză a cumpărătorului C.

Răspuns: C

- 13 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la data de 23.01.2018, pe rolul Judecătoriei Sibiu, reclamantul A. a chemat în judecată pe pârâțul B., solicitând instanței ca, prin hotărârea ce va pronunța, să dispună anularea testamentului autentificat sub nr.473/01.03.2016 lăsat de defuncta D., decedată la data de 15.02.2017, cu ultimul domiciliu în mun. Sibiu, întrucât aceasta nu avea discernământul necesar pentru a încheia actul respectiv.

La primul termen de judecată, după debateri contradictorii, instanța a admis excepția necompetenței teritoriale absolute, invocată din oficiu, și a declinat competența de soluționare în favoarea Judecătoriei Deva.

În motivarea hotărârii de declinare, s-a reținut că, deși ultimul domiciliu al defunctei se află în circumscripția Judecătoriei Sibiu, totuși, competența revine Judecătoriei Deva, ca urmare a unei prorogări judecătorești de competență. În acest sens, este relevant faptul că, prin sentința civilă nr.347/24.11.2017, Curtea de Apel Alba Iulia a dispus strămutarea unei alte cauze civile purtate între aceleași părți și având ca obiect ieșirea din indiviziune între reclamantul A. și pârâțul B., moștenitorii defunctei D. Cum, în privința partajului succesoral, s-a stabilit competența teritorială absolută în favoarea altei instanțe, este firesc ca aceeași instanță să judece toate litigiile privind aceeași succesiune. Această soluție este cu atât mai justificată cu cât prezenta cerere ar putea determina o suspendare a judecării litigiului având ca obiect ieșirea din indiviziune până când este clarificată disputa dintre moștenitori cu privire la validitatea testamentului contestat. Or, o atare apreciere o poate face numai instanța care soluționează partajul succesoral, investită în urma aditerii cererii de strămutare.

În urma declinării, dosarul a fost înregistrat pe rolul Judecătoriei Deva.

La primul termen de judecată, Judecătoria Deva a invocat, la rândul său, excepția necompetenței teritoriale, pe care a admis-o, a declinat competența de soluționare în favoarea Judecătoriei Sibiu, constatând ivit conflictul negativ de competență.

Pentru a hotărî astfel, instanța a reținut că cererea este una privitoare la moștenire, iar, atât timp cât partajul succesoral nu s-a realizat, cererea privitoare la validitatea testamentului este de competența teritorială exclusivă a instanței de la ultimul domiciliu al defunctei D.

În soluționarea conflictului negativ de competență, Curtea de Apel Alba Iulia va stabili competența de soluționare a cererii având ca obiect anularea testamentului:

- A. în favoarea Judecătoriei Deva, întrucât efectele hotărârii de admitere a cererii de strămutare a procesului privind partajul succesoral se extind și asupra procesului având ca obiect anularea testamentului;
- B. în favoarea Judecătoriei Sibiu, ca instanță de la ultimul domiciliu al defunctei, în condițiile în care strămutarea reprezintă o formă de prorogare judecătorească de competență teritorială, care operează numai cu privire la cauza a cărei strămutare a fost cerută;
- C. în favoarea Judecătoriei Sibiu, ca primă instanță investită de reclamant, care are alegerea între mai multe instanțe deopotrivă competente.

Răspuns: B

- 14 Prin cererea formulată la data de 7.01.2016 creditorul X. a solicitat încuviințarea executării silite împotriva debitorului Y. în baza titlului executoriu reprezentat de sentința civilă nr.1275/9.10.2015 a Judecătorei Constanța. Executarea silită a fost încuviințată prin încheierea din data de 11.01.2016 a executorului judecătoresc, în condițiile art.666 Cod procedură civilă.**
- La data de 6.12.2016, în termenul legal, debitorul Y. a formulat contestație la executare împotriva executării silite înseși, în contradictoriu cu intimatul-creditor X., solicitând anularea executării silite. În motivarea contestației la executare, contestatorul a susținut că încuviințarea executării silite a fost dispusă de executorul judecătoresc, iar nu de către instanță, ceea ce conduce la nulitatea încheierii de încuviințare a executării silite și, pe cale de consecință, la nulitatea întregii executări.**
- Prin sentința civilă nr.2223/17.10.2017 Judecătoria Constanța a respins contestația la executare, ca neîntemeiată, reținând că încheierea de încuviințare a executării a fost dată cu respectarea dispozițiilor legale ce reglementează competența executorului judecătoresc în soluționarea cererii de încuviințare a executării silite, în raport cu data la care a fost pronunțată încheierea de încuviințare.**
- Împotriva hotărârii primei instanțe a declarat apel contestatorul, prin motivele de apel criticând hotărârea primei instanțe pentru aceleași motive ce au fost expuse prin contestația la executare. Asupra apelului declarat în cauză, reținut spre soluționare la data de 10.09.2018, Tribunalul Constanța:**
- va respinge apelul, ca nefondat, reținând că decizia Curții Constituționale prin care s-a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.666 Cod procedură civilă nu produce efecte în cauza de față, întrucât a fost publicată în Monitorul Oficial ulterior încuviințării executării silite;
 - va admite apelul, va schimba, în tot, sentința primei instanțe, în sensul admiterii contestației la executare și anulării întregii executări, întrucât efectele deciziei Curții Constituționale prin care s-a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.666 Cod procedură civilă se produc și în prezenta cauză, nulitatea executării silite derivată din necompetența executorului judecătoresc fiind invocată printr-o contestație la executare, formulată în termen, ulterior publicării deciziei în Monitorul Oficial;
 - va respinge apelul, ca nefondat, decizia Curții Constituționale prin care s-a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.666 Cod procedură civilă producând efecte numai asupra contestațiilor la executare aflate în curs de soluționare la momentul publicării deciziei în Monitorul Oficial, nu și celor formulate ulterior publicării deciziei, cum este și cazul contestației de față.

Răspuns: B

- 15 Prin sentința civilă nr.x/12.12.2016 Judecătoria Sectorului 1 București a respins cererea formulată de reclamantul A., în contradictoriu cu pârâțul B., având ca obiect împărțeală judiciară, ca fiind formulată de o persoană fără calitate procesuală activă. Valoarea masei partajabile a fost stabilită ca fiind de 3.000.000 lei.**
- Împotriva sentinței a declarat apel reclamantul A., Tribunalul București, în complet de 3 judecători, respingând calea de atac, ca nefondată, prin decizia civilă nr.y/15.05.2017. Prin aceeași decizie, Tribunalul București a respins, ca neîntemeiată, excepția nelegalei alcătuiți a instanței, invocată de intimatul-pârât prin întâmpinare.**
- Împotriva deciziei nr.y/15.05.2017 a declarat recurs pârâțul B., invocând ca motiv de casare nelegala alcătuire a instanței ce a pronunțat hotărârea atacată.**
- Analizând recursul declarat de pârâțul B., instanța de recurs:**
- va respinge recursul, ca inadmisibil;
 - va respinge recursul, ca nefondat, reținând în considerente că, deși motivul de casare este întemeiat, Tribunalul București soluționând, în mod greșit, calea de atac a apelului în complet de trei judecători în loc de doi judecători, recursul se impune a fi respins, căci recurentului nu i se poate crea o situație mai rea în propria cale de atac;
 - va respinge recursul, ca lipsit de interes, reținând că, față de soluția adoptată de instanța de apel, de respingere a apelului, ca nefondat, pârâțul nu are interes să declare calea de atac, soluția fiindu-i favorabilă.

Răspuns: A

- 16 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Judecătoriei Ploiești, la data de 5.03.2018, reclamantul F., în contradictoriu cu pârâta J., a solicitat stabilizarea cursului de schimb CHF-leu la momentul semnării contractului de credit MM/2012, majorat cu 5%, curs care să fie valabil pe toată perioada contractului.**

În susținerea cererii, reclamantul a invocat prevederile Legii nr.193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între comercianți și consumatori, republicată, cu completările ulterioare.

Instanța a constatat că reclamantul este scutit de la plata taxei judiciare de timbru, față de prevederile art.29 alin.1 lit.f din OUG nr.80/2013.

Prin sentința civilă nr.2537/6.06.2018, judecătoria a admis cererea, astfel cum a fost formulată.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel pârâta, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie, solicitând admiterea apelului și schimbarea hotărârii atacate, în sensul respingerii în totalitate a cererii de chemare în judecată.

Tribunalul Prahova, investit cu cererea de apel, a comunicat apelantei o adresă prin care i-a pus în vedere suma datorată cu titlu de taxă judiciară de timbru. Potrivit dovezii de înmânare, apelanta a primit adresa la data de 4.09.2018 (marți).

Împotriva modului de stabilire a taxei judiciare de timbru, apelanta a formulat cerere de reexaminare, depusă la registratura instanței la data de 10.09.2018 (luni), solicitând revenirea asupra măsurii privind obligația de a achita taxa judiciară de timbru pentru apelul declarat, arătând că este scutită de la plata taxei judiciare de timbru, potrivit legii.

În aceste condiții, completul competent să soluționeze cererea de reexaminare:

- A. va admite cererea, cu motivarea că scutirea de la plata taxei judiciare de timbru pentru exercitarea căii de atac operează indiferent de partea care declară calea de atac;
- B. va respinge cererea, cu motivarea că scutirea de la plata taxei judiciare de timbru pentru exercitarea căii de atac, operează doar dacă aceasta a fost declarată de reclamant;
- C. va respinge cererea, ca tardiv formulată.

Răspuns: B

- 17 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la data de 22.09.2017, pe rolul Judecătoriei Constanța, reclamantul G. a chemat în judecată pe pârâatul H., solicitând instanței ca, prin hotărârea ce va pronunța, să dispună obligarea pârâtului la restituirea împrumutului în cuantum de 45.000 lei. În motivarea cererii, reclamantul a arătat că între părți a fost încheiat contractul de împrumut din data de 1.05.2016, în temeiul căruia a acordat pârâtului suma de 100.000 lei, cu obligația restituirii la data de 1.05.2017. Pârâatul și-a îndeplinit numai în parte obligația, restituind suma de 55.000 lei, astfel încât trebuie obligat la restituirea diferenței. Reclamantul a atașat înscrisuri în dovedirea susținerilor sale.**

Prin întâmpinarea depusă în termenul legal, pârâatul a arătat că nu contestă obligația sa de restituire a întregii sume pretinse, însă a precizat că o altă persoană, numitul L., i-a notificat, la data de 1.08.2017, intervenirea unei cesiuni prin care reclamantul, în calitate de cedent, a cesionat creanța de 45.000 lei către cesionarul L. Odată cu întâmpinarea, a formulat cerere de chemare în judecată a lui L. deoarece acesta ar putea pretinde aceleași drepturi ca și reclamantul, urmând a plăti suma către cel care se va stabili că este titularul dreptului de creanță. Pârâatul a atașat înscrisuri în dovedirea susținerilor sale.

Prin răspunsul la întâmpinare, reclamantul a precizat că cererea de chemare în judecată a lui L. este abuzivă, urmărindu-se numai tergiversarea judecății, atât timp cât valabilitatea contractului de cesiune, invocat de către pârât, este contestată într-un alt litigiu, aflat pe rolul instanțelor judecătorești. Având în vedere că L. are domiciliul în Statele Unite ale Americii, reclamantul a solicitat disjungerea cererii formulate de către pârât și dispunerea judecării separate, deoarece întârzie soluționarea cererii principale.

Instanța de judecată:

- A. poate disjunge cererea de chemare în judecată a lui L., dacă apreciază că soluționarea acesteia întârzie judecata cererii principale;
- B. poate disjunge cererea de chemare în judecată a lui L., dacă ambele părți sunt de acord;
- C. nu va putea disjunge cererea de chemare în judecată a lui L.

Răspuns: C

- 18 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la data de 17.04.2018, pe rolul Tribunalului Vaslui, reclamantul A., locator, a chemat în judecată pe pârâtul B., locatar, solicitând instanței ca, prin hotărârea ce va pronunța, să dispună rezilierea contractului de locațiune încheiat la data de 17.10.2014, pentru neîndeplinirea obligațiilor contractuale asumate de pârât.
- În motivarea cererii, reclamantul a arătat că între părți a fost încheiat contractul de locațiune din data de 17.10.2014, pe o perioadă de 5 ani, cu valabilitate până la data de 17.10.2019, având ca obiect un autoturism, părțile convenind un quantum al chiriei anuale de 160.000 lei, cu plata în două rate egale, cu scadența la fiecare 6 luni.
- Prin întâmpinarea depusă în termenul legal, pârâtul a invocat excepția necompetenței materiale a tribunalului și a solicitat declinarea de competență în favoarea Judecătoriei Vaslui, motivat de faptul că valoarea cererii de reziliere este de 160.000 lei, sub limita de 200.000 lei.
- Prin răspunsul la întâmpinare, reclamantul a solicitat respingerea excepției necompetenței materiale, întrucât valoarea cererii este peste limita de competență a judecătoriei, în condițiile în care termenul locațiunii se va împlini peste 1 an și jumătate și, astfel, chiria aferentă perioadei rămase este de 240.000 lei, aceasta fiind valoarea obiectului cererii.
- La primul termen de judecată, pronunțându-se asupra excepției necompetenței materiale, tribunalul:
- A. va admite excepția necompetenței materiale, întrucât cererea are valoarea de 160.000 lei, prin raportare la chiria anuală;
 - B. va respinge excepția necompetenței materiale, întrucât cererea are valoarea de 240.000 lei, prin raportare la chiria aferentă perioadei rămase;
 - C. va respinge excepția necompetenței materiale, întrucât tribunalul judecă, în primă instanță, toate cererile care nu sunt date prin lege în competența altor instanțe.

Răspuns: A

- 19 Societatea comercială al cărei director a fost reclamantul a depus în anul 2001 plângere penală împotriva acestuia pentru folosirea unor documente justificative false în scopul obținerii rambursării unor cheltuieli efectuate pentru deplasări în străinătate și i-a suspendat contractul de muncă. Prin ordonanță, parchetul a dispus încetarea urmăririi penale, reținând că reclamantul folosisese documente justificative false, dar faptele erau prescrise.

Reclamantul a contestat în instanță decizia angajatorului prin care acesta refuzase să îi plătească drepturile salariale pentru perioada suspendării contractului de muncă. Tribunalul a respins acțiunea, reținând că, din conținutul ordonanței parchetului, reiese clar vinovăția reclamantului, iar ordonanța de încetare a urmăririi penale, emisă ca urmare a intervenției prescripției, nu echivalează cu absența vinovăției acestuia în sensul art. 52 alin. 2 din Codul Muncii. S-a reținut și că reclamantul nu a cerut continuarea procesului penal în scopul constatării nevinovăției sale.

Apelul împotriva hotărârii tribunalului a fost respins de Curtea de Apel. În cuprinsul deciziei pronunțate de instanța de control judiciar s-a arătat că prima instanță a reținut în mod corect că nu a fost îndeplinită cerința privind absența vinovăției, aceasta rezultând în mod clar din ordonanța parchetului.

Cu privire la pretinsa încălcare a articolului 6(2) din Convenție, invocată de reclamant, CEDO va constata că:

- A. textul invocat nu este aplicabil în speță, întrucât, în temeiul Convenției, prezumția de nevinovăție este aplicabilă doar în procedură penală;
- B. instanța europeană are obligația de a examina în ce măsură instanțele civile erau ținute de ordonanța de încetare a urmăririi penale;
- C. utilizarea de către instanțele civile a ordonanței de încetare a urmăririi penale emisă de parchet în procedura penală inițiată împotriva reclamantului, pentru a respinge acțiunea acestuia, justifică extinderea domeniului de aplicare a articolului 6(2) din Convenție la procedura civilă inițiată de către reclamant.

Răspuns: C

- 20 Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei X, reclamantul AB a solicitat în contradictoriu cu banca C constatarea caracterului abuziv al clauzelor contractului de credit încheiat cu pârâta și obligarea acesteia la restituirea sumelor încasate necuvenit. Pe parcursul soluționării cauzei, AB a solicitat sesizarea CJUE cu o cerere în interpretarea art. 4 alin. 2 din Directiva Consiliului 93/13/CEE din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii. Instanța a respins cererea de sesizare a CJUE, ca neîntemeiată și ulterior a respins acțiunea reclamantului AB, pe fond.

Împotriva sentinței primei instanțe a formulat apel AB.

De asemenea, AB a introdus pe rolul Tribunalului Y o cerere în contradictoriu cu Statul Român, prin Ministerul Finanțelor Publice, având ca obiect atragerea răspunderii statului, invocând prejudiciul cauzat ca urmare a încălcării dreptului Uniunii Europene. În motivarea cererii, AB a arătat că prejudiciul decurge dintr-o hotărâre judecătorească, respectiv sentința Judecătoriei X, iar refuzul acestei instanțe de a sesiza CJUE constituie o încălcare suficient de gravă.

Pronunțându-se asupra cererii de atragere a răspunderii statului, anterior soluționării apelului formulat împotriva sentinței Judecătoriei X, Tribunalul Y:

- A. va declina competența de soluționare a cauzei în favoarea CJUE;
- B. va respinge cererea, întrucât pretinsa încălcare nu provine de la o instanță de ultim grad de jurisdicție, apelul promovat împotriva sentinței Judecătoriei X fiind pendinte;
- C. va admite cererea și va obliga banca C la plata sumelor solicitate cu titlu de prejudiciu.

Răspuns: B